

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: **K. S.**, zastoupen: Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve věci povolení k trvalému pobytu,

t a k t o :

- I. **Řízení se z a s t a v u j e .**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 13.342,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.**
- III. **Žalobci se v r a c í zaplacený soudní poplatek ve výši 1.000,- Kč z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta.**
- IV. **Zástupce Mgr. Petr Václavěk se vyzývá, aby ve lhůtě do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení sdělil soudu číslo svého bankovního účtu, popřípadě svůj požadavek na poukázání předmětné částky poštovní složenkou.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 15. 8. 2016 domáhal vydání rozsudku, kterým by soud uložil žalovanému povinnost vydat ve stanovené lhůtě rozhodnutí o jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu.

Žalobce uvedl, že předchozí rozhodnutí o jeho žádosti bylo rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) ze dne 9. 12. 2015 zrušeno a věc vrácena žalovanému k novému projednání.

Konstatoval, že žalovaný byl povinen rozhodnout o žádosti žalobce bezodkladně, nejpozději do 60 dnů ode dne podání žádosti dle § 169 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Jelikož zákonem stanovená lhůta marně uplynula, žalobce podal Komisi návrh na učinění opatření proti nečinnosti. Komise v reakci na návrh žalobce vydala opatření proti nečinnosti, ve kterém přikázala žalovanému vydat rozhodnutí do 30 dnů po odpadnutí překážky, pro kterou bylo řízení přerušeno. Žalobce doložil požadované písemnosti

žalovanému dne 6. 5. 2016, čímž odpadla překážka řízení. Lhůta pro vydání rozhodnutí stanovená Komisí tak marně uběhla dne 6. 6. 2016. Vzhledem k tomu, že žalovaný nevydal rozhodnutí ani ve třicetidenní lhůtě stanovené Komisí, je nečinný.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil, jelikož nebyl a není nečinný. Shrnul, že o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu rozhoduje poté, co bylo původní rozhodnutí žalovaného zrušeno Komisí a věc vrácena k dalšímu řízení. Uvedl dále, že zkoumá, zda žalobce splňuje podmínky pro vydání povolení, provádí šetření a dokazování. Za tímto účelem vydal dne 22. 4. 2016 výzvu k odstranění vad žádosti a také usnesení, kterým řízení o žádosti žalobce přerušil. Žalovaný měl žalobu za bezpředmětnou, neboť koná nezbytné úkony pro zjištění skutečného stavu věci a pro zjištění, zda žalobce splňuje podmínky stanovené zákonem.

Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.

Dne 20. 2. 2017 žalovaný soudu sdělil, že dne 17. 2. 2017 vydal rozhodnutí ve věci žádosti žalobce, kterým bylo žalobci vydáno povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců a přiznáno právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropském společenství na území podle § 83 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Podáním ze dne 28. 2. 2017, které bylo doručeno soudu dne 28. 3. 2017, vzal žalobce žalobu v celém rozsahu zpět, neboť žalovaný o žádosti žalobce již rozhodl. Zároveň požadoval úhradu nákladů řízení, jelikož žalobou požadované rozhodnutí bylo vydáno až po podání žaloby, žalovaný byl nečinný a ke zpětvzetí žaloby došlo právě pro pozdější chování žalovaného. V této souvislosti žalobce odkázal na Stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2010, č.j. 4 As 8/2010-91 a ze dne 21. 2. 2012, č.j. 2 Ans 13/2011-48, a nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 6. 2007, sp. zn. II. ÚS 187/06. Rovněž poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č.j. 9 Azs 21/2017-57.

Podle ustanovení § 37 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), může návrhovatel vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl.

V dané věci vzal žalobce podáním ze dne 28. 2. 2017 žalobu v celém rozsahu zpět, proto soud řízení podle ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s. zastavil.

Při rozhodování o nákladech řízení vzal soud v úvahu ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., dle kterého: „Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však návrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce, nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení návrhovatele, má návrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.“.

Pokud žalobce žalobou opodstatněně brojí proti nečinnosti správního orgánu, který svou nečinnost následně ukončí vydáním rozhodnutí, a žalobce proto svou žalobu vezme zpět, má právo na náhradu nákladů soudního řízení. Soud se tedy zabýval tím, zda žalobce před podáním správní žaloby využil všechny možnosti ochrany proti nečinnosti správního orgánu.

Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvysledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Podle § 80 odst. 3 věta druhá správního řádu po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat účastník.

V této věci soud ze správního spisu zjistil, že dne 18. 12. 2014 podal žalobce žádost o povolení k trvalému pobytu. Žalovaný žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu zamítl rozhodnutím ze dne 3. 6. 2015, č.j. OAM-22571-21/TP-2014. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodla Komise rozhodnutím ze dne 9. 12. 2015, č.j. MV-119839-4/SO-2015 tak, že rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2015 zrušila a věc vrátila k novému projednání.

Žalovaný usnesením ze dne 22. 4. 2016, č.j. OAM-22571-29/TP-2014 uložil žalobci odstranit vady žádosti ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení usnesení žalobci a současně na stejnou dobu přerušil řízení dle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu. Výzvou k odstranění vad žádosti o povolení k trvalému pobytu ze dne 22. 4. 2016 žalovaný vyzval žalobce k doložení dokladů o zajištění prostředků k trvalému pobytu. Komise opatřením proti nečinnosti ze dne 25. 4. 2016, č.j. MV-54947-2/SO-2016, přikázala dle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu žalovanému, aby do 30 dnů po odpadnutí překážky, pro kterou bylo řízení přerušeno, vydal rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu vedené pod sp. zn. OAM-22571/TP-2014. Žalobce odstranil vady žádosti svým podáním ze dne 10. 5. 2016, doručeným žalovanému týž den s přílohami, a to smlouvou o výkonu funkce jednatele, potvrzením o výši příjmů ze závislé činnosti, platebním rozpisem úřadu práce o vyplacených dávkách, výpisy z účtů ohledně odvodů povinných plateb, nájemní smlouvou k bytu.

Žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu dne 17. 2. 2017, pod č.j. OAM-22571-51/TP-2014 tak, že žalobci vydal povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců a přiznal mu právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropském společenství na území podle § 83 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

S ohledem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č.j. 2 Ans 14/2012-41, soud nehodnotil průběh celého správního řízení, nýbrž pouze postup žalovaného po vydání opatření proti nečinnosti Komise dne 25. 4. 2016.

Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný výzvou k odstranění vad žádosti o povolení k trvalému pobytu a usnesením ze dne 22. 4. 2016 uložil žalobci odstranit vady žádosti tím, že doloží doklady o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území a současně řízení o žádosti žalobce přerušil. Žalobce podáním ze dne 10. 5. 2016 odstranil vady žádosti, čímž odpadla překážka, pro kterou bylo řízení přerušeno. Od tohoto dne rovněž počala běžet žalovanému třicetidenní lhůta pro vydání rozhodnutí stanovená Komisí. Žalovaný ovšem vydal rozhodnutí ve věci samé až dne 17. 2. 2017, tedy po marném uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené mu Komisí v opatření proti nečinnosti ze dne 25. 4. 2016.

Na posouzení věci soudem nemění nic ani skutečnost, že žalovaný poté, co bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2015 zrušeno Komisí, prováděl v řízení úkony směřující k

vydání rozhodnutí ve věci. Soud nepopírá, že žalovaný jakožto správní orgán má povinnost zjistit skutečný stav věci a za tímto účelem činit jednotlivé úkony ve věci, na druhou stranu si musí počínat takovým způsobem, aby dodržel lhůty stanovené pro vydání rozhodnutí ve věci zákonem, případně nadřazeným správním orgánem.

Soud dále konstatuje, že žalobce vyčerpal všechny prostředky, které mu procesní předpisy stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu, když podal Komisi jako příslušnému nadřízenému správnímu orgánu návrh na provedení opatření podle § 80 správního řádu. Komise v reakci na návrh žalobce učinila opatření proti nečinnosti a stanovila lhůtu k vydání rozhodnutí. Jelikož lhůta proběhla marně, žalobci nezbylo nic jiného než podat správní žalobu.

Nad rámec uvedeného soud odkazuje na právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č.j. 2 Ans 11/2011-95, která zní: „*Za situace, kdy marně uběhla lhůta k podání žaloby proti nečinnosti správního orgánu (§ 80 odst. 1 s. ř. s.) a teprve poté bylo vydáno správní rozhodnutí, které bylo následně zrušeno odvolacím orgánem, počíná správnímu orgánu prvního stupně běžet nová lhůta pro vydání rozhodnutí dle § 71 správního řádu z roku 2004. Žalobci se tak, v případě jeho opakované nečinnosti, otevírá nová lhůta k podání žaloby dle § 79 s. ř. s.; předchozí marné uplynutí lhůty k podání tohoto typu žaloby na to nemá vliv.*“. Ve světle tohoto rozhodnutí soud konstatuje, že podaná žaloba byla podána včas, neboť žalobci plynula nová lhůta k podání žaloby na ochranu proti nečinnosti.

Soud shrnuje, že žalobce podal žádost o povolení k trvalému pobytu dne 18. 12. 2014. Žalovaný měl ve věci rozhodnout bezodkladně, nejpozději do 60 dnů poté, co bylo jeho původní zamítavé rozhodnutí Komisí zrušeno. Žalovaný tak neučinil, proto na návrh žalobce Komise v rámci opatření proti nečinnosti uložila žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve lhůtě 30 dnů ode dne odpadnutí překážky, pro kterou bylo řízení přerušeno. Žalovaný však rozhodnutí vydal až dne 17. 2. 2017, tudíž byl v posuzovaném správním řízení nečinný. Žalobce by tedy byl se svou žalobou úspěšný, a má tak právo na náhradu nákladů řízení. Soud mu proto dle § 60 odst. 3 věta druhá s.ř.s. přiznal náklady řízení, které jsou tvořeny částí zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000,- Kč (zbývající část poplatku ve výši 1.000,- Kč soud žalobci vrátil výrokem III. tohoto usnesení) a náklady právního zastoupení za tři úkony právní služby (převzetí právního zastoupení, podání žaloby a zpětvzetí žaloby ze dne 28. 2. 2017), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 3.100,- Kč, tři paušální částky ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 300,-Kč, a DPH ve výši 2.142,- Kč. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 13.342,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

O vrácení soudního poplatku ve výši 1.000,- Kč soud rozhodl podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle kterého soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti, snížený o 20%, nejméně však o 1.000,- Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. Žalobce zaplatil soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč. Soud proto žalobci vrátil částku 1.000,- Kč, jak je uvedeno ve výroku usnesení. Zároveň soud vyzval právního zástupce žalobce k poskytnutí součinnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. dubna 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková